

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΑ

Ἀριθμὸς 42

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Αὐγούστου 1899

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΑ

Ἐπάρχει πάντοτε εἰς ἰδιαιτέρους τύπος κομματάρχου, ἀναλλοίωτος, εἰς ἐκάστην ἐκλογὴν ἀναφαινόμενος διὰ τὴν ἐξαφανισθῆ καὶ πάλιν μετὰ τῆς ἐκλογῆς εἰς τὴν σκοτίαν τῆς λήθης.

Ὁ ἰδιόρρυθμος αὐτὸς τύπος τοῦ κομματάρχου εἶναι τόσον καταφανὴς, ἀναγλῶφος τρόπον τινὰ ἐξέχων μέσα εἰς τὸ φιντο τῆς ἐκλογικῆς κινήσεως, ὅπου μυρμηκίως συμφέροντα ἢ φανατισμὸς, προσωπολατρεία ἢ σωβινισμὸς, ἀπλή διασκεδάσις ἢ ἄγριον ἐνδιαφέρον, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ διαφύγῃ τὴν προσοχὴν καὶ τοῦ μᾶλλον ἀδιαφύρου.

Κατὰ κανόνα ὁ αὐτοχειροτόνητος αὐτὸς κομματάρχης εἶναι κοιλαρᾶς καὶ προικισμένος ὑπὸ τῆς φύσεως με ἀναίδειαν τοῦλάχιστον ἴσην πρὸς τὴν χωρητικότητά τῆς κοιλίας του (πράγμα τὸ ὅποιον ἄλλως εἶναι σὺνήθης εἰς τοὺς κοιλαράδες). Τὸ ἐξωτερικόν του παρουσιάζει καὶ τί μεσάζον μεταξὺ ἀνθρώπου τοῦ ὄγλου καὶ ἀστού τυχόντος κάποιας μορφώσεως.

Ἐνα περίπου μῆνα πρὸ τῶν ἐκλογῶν ὁ μονομανὴς αὐτὸς κομματάρχης θὰ κάμῃ τὴν ἐκλογὴν του μεταξὺ τῶν θρυλουμένων ὡς ὑποψηφίων, ἀλλοίμονον δὲ εἰς ἐκείνον ὅστις θὰ ἔχη τὸ ἀτύχημα νὰ κληθῆ ὡς θυμὰ του. Θὰ γείνη πλέον οἰκείος μέσα εἰς τὸ σπήτι του καὶ θ' ἀρχίσῃ νὰ δίδῃ συμβουλίας, ὁδηγίας, διαταγὰς. Ὅλιγον κατ' ὀλίγον γίνονται τὸ ἄλλο ἐγὼ τοῦ υποψηφίου, ἀντιπροσωπεύων αὐτὸν ἀθερμητικῶς εἰς ὅλα τὰ πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς σχέσεις του, φερόμενος προστατευτικῶς πρὸς πάντας, ὁμιλῶν διακριτικῶς, βγάζων ἐνίοτε σύντομα λογύδρια εἰς τὰ ὅποια κατὰ κανόνα κυριαρχοῦν οἱ ὀνομαστικοὶ ἀπόλυτοι πρὸς τὰς ὁποίας φέρεται

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀναγγελθείσης ἀφίξεως τοῦ μεγάλου Γαλάτου καλλιτέχνου Μουνέ Σουλ παραθέτομεν ἐνταῦθα τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ὡς Οἰδίποδος Τυράννου.

τρέφων ἰδιαιτέραν ἀδυναμίαν ὁ παράσιος αὐτὸς ἄνθρωπος. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἄλλω ἀποτελεῖ ἐν ἀπὸ τὰ ἰδιαιτέρως χαρακτηριστικὰ τοῦ περιέργου αὐτοῦ τύπου.

Οὕτως ὅταν ἀκούσετε λόγον ἀρχίζοντα ἐπὶ παραδείγματι ὡς ἐξῆς :

«Μεγάτιμε συμπολίτα. Ὁ λαὸς τῶν Ἀθηναίων συνελθὼν σήμερον, ἐρχόμεθα νὰ σᾶς ἐκφράσωμεν τὰ νισθήματα...», προσπαθήσατε νὰ πλησιάσετε καὶ θὰ ἰδῆτε ἀγορεύοντα τὸν στερεότυπον κολαρᾶν.

Συνήθως ὁ κομματάρχης κατὰ γὰρ ἀπὸ καμμίαν ἐπαρχίαν ἢ νῆσον. Ἐὰν θέλετε δὲ νὰ τὸν ἀπολαύσητε ἡμέραν καὶ νὰ τὸν παρακολουθήσετε εἰς τὰς ἐν ρηγίας του, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ διαβάσετε τὰς ἐφημερίδας. Πολλὰς ἡμέρας πρὶν ἀρχίσῃ ὁ σάλος τῶν ἐκλογῶν θὰ πέσῃ εἰς τὰ βλέμματά σας καμμία εἰδοποίησις ἔχουσα ἐπ' αὐτῷ κάτω ὡς ἐξῆς :

«Προσκαλοῦνται πάντες εἰς Ἐξῆς Ἀνάφης ἐγκατεστημένοι ἐν Ἀθήναις ἐκλογεῖς νὰ προσέλθωσιν εἰς...»

Πηγίνετε τότε, ἂν θέλετε εἰς τὸ ὄρισμένον μέρος καὶ δὲν θὰ χάσετε.

Ἡ συζήτησις ἐκεῖ διεξάγεται ἐκλογικῶς, τῶν ὀνομαστικῶν ἀπολύτων ἐπιτυλασσομένων διὰ τὰς πρὸς τὸν ὑποψήφιον προσφωνήσεις.

Ὁ περιέργος αὐτὸς τύπος διοργανῶναι εὐκολώτατα μικρὰς ἰδιαιτέρας διαδηλώσεις, τὰς ὁποίας ἀποκαλεῖ ἰδικὰς του. Τρία φώσφορα ἄλλως καὶ μία κλαπαδόρα ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο. Οἱ ὑποτιθέμενοι Ἀναφιστάται, ἀποτελούμενο ἀπὸ μερικῶν ὀφιοκομιστῶν καὶ τὰ παιδία τῆς γειτονείας, προσελκύονται ἀπὸ τὸ φῶς τῶν βεγγαλικῶν ἀπαράλλακτα ὅπως αἱ χρυσαλλίδες. Ἡ κλαπαδόρα συμπληροῖ τὸ ὑπόλοιπον καὶ ἡ διαδήλωσις ξεκινεῖ διὰ τὴν οἰκίαν τοῦ υποψηφίου.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον αἱ ἐφημερίδες ὅλας τοῦ κομμα-

τος θά έχουν γραπτήν, κομίζομένη από τόν ίδιον, τήν προσφώνησίν του και τήν αντίφωνήσιν του υποψηφίου. Το παράδοξον δε είναι ότι από τα γραπτά εξαρανίζονται ως διά μαγείας όλαί αι όνομαστικά απόλυτοι τας όποιαι μεταχειρίσθη διά να τονρέυσθ τήν φράσιν του.

Εκείνο όμως τό όποσον είναι ιδιαίτέρας καταπληκτικόν διά τόν περιέργον αυτόν κομματάρχη είναι ότι, ενώ ουδένα άπατά, ενώ αυτός ό ίδιος υποψήφιος γνωρίζει ότι τίποτε δεν έχει να περιμένη από αυτόν, ενώ πάντες γελούν με αυτόν όταν δεν είναι παρών, ουδείς όμως έχει τό θάρρος να τόν κοροϊδεύσθ παρόντα ή να τόν ξεφορτωθή.

Η αναίδειά του επιβάλλεται και τό θράσος του εμπνέει μίαν σοβαρότητα προσεγγίζουσαν προς σεβασμόν.

Όλοι περιμένουν να στρέψθ τα νώτα διά να γελάσουν ελευθέρως. Όταν είναι παρών, περιορίζονται εις λαθραίον κλείσιμον του ματιού.

Τών έκλογών παρερχομένων, εξαφανίζεται μετριόφρονως διά να φανή και πάλιν όταν μωρισθ νέας έκλογάς.

Προχθές συνήντησα ένα τοιοϋτον τύπον εις μίαν στενήν πάροδον, ήγούμενον μικράς ομάδος καταρχομένης προς τήν όδον Αιόλου.

— Αί πώς πάνε τα πράγματα; τόν ήρώτησα.

— Τους φάγαμε! μου απήντησε κάθιδρος και ασθμαίνων, χωρίς να σταματήσθ.

Άγνω πούους έννόει.

Πρέπει να παραδεχθί τις ότι ή μανία αυτή τών μετοικήσεων έκάστην πρώτην Σεπτεμβρίου αποτελεί διά πολλούς ιδιαίτερον όλιω είδος ψυχώσεως τό όποιον ή φρενολογία δεν ώρισεν άκόμη.

Ένα τοιοϋτον μετακομισομανή φίλον μου έπεσεκέσθην χθές.

Ήταν με τα νυκτικά του άκόμη, συσκευάζων εις δέματα τα ρούχα, τακτοποιών τα έπιπλα. Η οικία όλη ειγεν άναστατωθή. Αί κλίβανι λυμένα, τα παραπετάσματα καταβιασμένα, τα καθίσματα άνεστραμμένα, αι τράπεζαι γυμναί. Σχηνία ήσαν ήπλωμένα κατά γής, εις πελώριος κόνινας έφαινότο γεμάτος ράκη ενώ τεμάχια πινακίων έτριζον θραυόμενα υπό τους πόδας μου.

Ό φίλος μου εύρίσκειτο εις κατάστασιν εξαλλον, καταπεπνημένος. Και ειπε δικαίον. Η υπέρτατά του ειχε θραύσει ένα καθρέπτην ενώ τόν κατεβίβαζε διά να τόν συσκευάσθ, ένα από τα παραπετάσματα ειχε κατασχισθί πιασθν από ένα καρφι και μιάς ζυατιοθήκης εις φύγει τό ένα πόδι κατά τήν μετακίνησιν.

— Είναι λοιπόν πολύ καλλίτερο τό νέο σπίτι που έπιαισε; ήρώτησα.

— Μα υπά! μου απήντησε δυσθύμως.

— Μα τότε γιατί φεύγει από εδώ;

— Ξέρω κ' εγώ, άδερφέ. Να, τό σπίτι δεν μ' άρρεσε πλέον, πώς να 'στό πώ. Είναι άδύνατον να καθήσω δύο χρόνια 'στό ίδιο σπήτι.

Άνεχώρησα σταυροκοπούμενος.

Ό στερεότυπος καρχαρίας τών λουτρών του Φαλήρου, ό εμφανιζόμενος τακτικά κατ' έτος τήν εποχήν αυτήν, εύγενέστατος πάλιν και έφίετος. Δεν έπέριχε κανένα εκ τών λουζομένων. Φαίνεται μάλιστα ότι καταβάλλει ιδιαίτερον φροντίδα να μην φανή κατά τας ώρας τών λουτρών.

Τήν εξήγησιν του περιέργου αυτού φαινομένου περιεσθς άβρότητος εκ μέρους του ροδωρεωτέρου τών θαλασσιώ, θηρίων έπεχείρησε προχθές να μου δώσθ εις πνευματιότης.

Κατ' αυτόν ό καρχαρίας αυτός έχει άποθάει πρό πολλού, εκείνο δε τό όποιον βλέπουν τινές κατ' έτος είνε τό πνεμά του, έρχόμενον ένίοτε να έπισκεφθί τα παλάτια του λημέρι. Απόδειξις τούτου, μου έπρόσθεσε, είναι ότι δεν τόν βλέπουν όλοι, άλλα μόνο ώρισμένα πρόσωπα, κατάλληλα ως εκ τής ιδιοσυγκρασίας των διά μέδιον.

Η εξήγησις αυτή όμολογώ ότι μου έκαιεν έντύπωσιν.

Εις τόν Μυριακθούσιν διηγείται κάποιος ότι ειδα τόν καρχαρίαν εις τα άνδρικά λουτρά του Φαλήρου.

— Φυσικώτατον! παρετήρησεν ό αιδεσιμώτατος. Θά ήτον άρσενικός και δεν ήμπορούσε να πάρθ τό λουτρο του εις τα γυναικεία.

K.

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗ

(Διήγημα)

Τήν περασμένη έβδομάδα ειχε πθάνει ένας άρχαίος οικογενειακός μου φίλος, άν και είμαι δε κατά τών διαπομπέσεων αυτών των νεκρών διά μέσου τών όδών και τών πλατειών τής πόλεως, ήναγκάσθη υπείκων εις τας άηδέις κοινωνικάς συνθήκας, να συνοδεύσω τήν σορόν, ήτις ως εν παρόδω ήτο και όλιγο μπαγιάτικη, μέχρι τής πόλεως των νεκρών, όπως συνειθίζουν να όνομάζουν τα νεκροταφεία.

Νεκρώσιμος άκολουθία και λιθάρι και φαλμαφίδες, χοροί δικαίων και άνάπαιστον κύριε, είναι πράγματα πολύ άπαίσια και άρεκτά άνευριστικά, γι' αυτό όταν έμπασαν τό νεκρό στό μικρό ικκλησιόδοκον του νεκροταφείου μαζί με ένα φίλο μου έτραβήξαμε άνάμεσα στα μνήματα, από τας έπιγραφάς των όποιων μπορεί κανείς να άντλήσθ πολλά με διάματα και όχι όλίγα γέλοια.

Μέτα από τους άπειρους θρομίστους όστινες άκάνονιστοι, και άκακοπτόμενοι που και που υπό μνημάτων και πλατειών, συναντώνται και μπλέκονται σαν τα μαλλιά τής τρελλής, έβήασαμε πίσω από ένα πλατύ στόμιο πηγάδι, από τα βάθη του όποιου μία, έλεινική και με βρομερά φορέματα γυ αίκαι ήντολει νερό και έγίμιζε μεγάλα τενεκρόνια ποτιστήρια, διά των όποιων ποτίζουν οι νεκροθάπται και ό άλλος οίκοτρός έσμός των ύπηρετών του νεκροταφείου τα άνθη των άπαφρών τάφων.

Πίσω από τό πηγάδι εκείνο ύπήρχε ένας τάφος όλίγον μοναχικός. Εκεί έστάθηκε ό σύντροφός μου, και έστάθηκε κ' εγώ όρμηκώπως χωρίς να θέλω.

Ό τάφος αυτός ήτο άπλευστάτος, ήταν τριγυρισμένος με τούθλα μισοπηγμένα στό θώμα όρθια τα όποια έσχημάτιζαν ένα μικρό τειχάκι περίξ. Έπάνω ήσαν σκορπισμένα λίγα χαλίγια και εις τό μέρος όπου έκαιτο τό κεφάλι του νεκρού ήταν χωμένος ένας ξύλινος σταυρός μαυρός και ζεθορισμένος.

Στόν τάφο αυτόν επάνω ήταν γραμμένο ένα όνομα γυναικείο και τίποτε περιπλήον.

Ένα όνομα ξερό.

Μου φάνηκε πώς τό θυμήθηκα αυτό τό όνομα τής γυναικός, τής κόρης, κάποτε τό ειχα γνωρίσει, ειχε πεθάνει πρό διατίας στόν Εύαγγελισμό.

Όταν μετ' όλίγα δευτερόλεπτα έστρεψα να 'δω τόν σύντροφό μου, τόν είδα κατάχλωμο, από τό μέτωπό του δε πού τό εκκέπαζε ό γέισος του ηλικιαίου του ήσαν έτοιμοι να κυλίσουν εις τους χροτάφους του παχείς θρόμβοι ιδρώτους.

— Πού να πάρθ ό διάβολος του εψήθύρισα, άν συγκινείσαι έτσι δεν θά βγούμε ζωντανά από τό νεκροταφείο.

Με τόν σύντροφό μου αυτόν, άξιωματικόν του πέζικου, μεσόκοπον, είχαμε μοιρασθί μερικώς άρεκτά συγκινητικά περιπεταίεις τής Δερβέν-Φούρκας και τής Όρβυρος. Τόν ειχα γνωρίσει ως άνθρωπον τραχέος χαρακτήρος από εκείνους όστινες πολύ σπανίως συγκινούνται, και άκόμη σπανιώτερον ιδρώνουν εκ συγκινήσεων, αυτό δε πού έδλεπα τή στιγμή εκείνη μου έφάνη ώσαν παράξενο και έκπληκτικόν ώστε, άκουσίως έσεβάσθη τήν έκφρασιν τής φρίκης, ήν εξεδήλωσε προς στιγμήν τό πρόσωπόν του, κα χωρίς να θέλω έφρίγησα και εγώ.

Αυτό όμως διήρκεσε πολύ όλίγον, διότι άπεμακρόνθη μόνος, σαν να τόν έδιώχωνε κάτι τι από εκείνον τόν τάφο, και εγώ με τήν έκπληξιν εις τό πνεύμα και τήν περιέργειαν πού ήρχισαν να μου καρφώνονται εις τό μυαλό έβόδισα άκουσίως σγεδόν πλάι του.

— Μου φαίνεται πολύ παράξενος τού είπα, σε λιγάκι και στάθηκα. Έστάθηκε και 'κειος και άρου διά μιάς χειρονομίας κατέβασε εις τους όφθαλμούς το ηλικιαίον του, μου ειπε με φωνή τήν όποια προσπαθεί να καταστήσθ όσον τό δυνατόν ήρεμον.

— Τό ειχες γνωρίσει αυτό τό κορίτσι πρό του πεθάνθ;

— Όχι, τού απήντησα, εξ όνόματος μόνον.

— Ήταν κορίτσι άξιωματικόν, ό πατέρας του με ειχε προστατεύσει πολλές φορές... έπέθανε κακήν κακώς στόν Εύαγγελισμό, ήταν έφρνανό, μόνον μητέρα ειχε μία κακομοιριασμένη γρηά.

Πρό του ξεψυχισθ όμως... Και εδώ ή φωνή του ήρχισε να τρέμει... κάτι με παρεκάλεσε... ήτο ή τελευταία τής θέλησος...

— Και αυτό; ήρώτησα βραδέως.

— Έγινε! μου απήντησε ξηρώς... Έγινε διότι έπρεπε να γίνη... δεν τό άκουσε κανείς παρά εγώ και ή μητέρα τής, ξεψύχησε στα χέργια μου, είμαστε μόνον μέσα στην κάμαρά τής στόν Εύαγγελισμό.

Τό ίδιο εκείνο βράδυ έκαθήμεθα μαζί με τόν λοχαγό εις ένα άπόκοντρο τραπέζιακον του Ζαππείου. Ήτο πολύ στενυχωρήμενος, ήθελε κάτι να μου ειπή, να μου εξηγήσθ εκείνα τα σκοτεινά λόγια του, άλλα πάλιν έφαινότο πώς κάτι τόν συνέιχε, κάτι τόν εκριττει.

Άλλά και μένα τα νεκροταφεία, οι παπάδες, οι νεκροθάπται, τα ξεψυχισματα, δύο τρεις φράσεις νεκρών πού ειχα ιδεί τήν ήμερα να τους φέρουν προς ταφήν, με ειχαν άηλιάσει, και ειχε δημιουργήθ μέσα μου μία πολύ άνώμοτος ψυχική κατάστασις.

Έκαθήμεθα και οι δύο σιωπηλοί, ό λοχαγός έκάπνιζε διαρκώς με μία μεγάλη μαύρη πίπα και εγώ προσπαθών να κρατήσω τους ήχους τής όρχήστρας, ήτις έπαιζαν Μπουέμικα και οι όποιοι από τήν παραχή μου μου έφαινότο σαν να χοροπηδούσαν μες' στό κεφάλι μου.

— Δεν μου λες, με ήρώτησεν αϊφνης ό λοχαγός, ξέρεις πού τους βάζουν στόν Εύαγγελισμό όσους πεθαίνουν μέσα στό κατάστημα;

— Όχι, τού απήντησα ξηρά.

Τότε έστράφη προς τό μέρος μου και άρου έτίναζε τή στάχτη από τό τσιγάρο του, άρχισε να μου λέη. Τα θυμούμαι σχεδόν αυτολεξεί.

— Στήν επάνω μεριά του Εύαγγελισμού, πέρα από τό περιόδοι και εις τήν ΒΑ γωνίαν τής μάδρας, είναι ένα μικρό σπητάκι χαμηλό άπόμερο' απ' έξω φαίνεται σαν σπήτι και σπήτι πράγματι είναι, άλλα τα δύο μικρά δωμάτια πού έχει, τα έχουν μετατρέψει εις έκκλησιάν. Τα δύο αυτά δωμάτια είναι χωριστά τό ένα από τό άλλο. Στους τοίχους του έχουν ζωγραφίσει ένα-δύο Χριστούς και μία Παναγία, έχουν ένα κανόηλι μεγάλο εις τήν γωνίαν και από ένα τραπέζικοντό και μακρό εις τή μέση.

Αυτά τα δύο δωμάτια χρησιμεύουν διά τους νεκρούς πού πεθαίνουν μέσα εις τό κατάστημα και δεν έχουν συγγενείς να τους πάρουν και να τους κηδέωσουν άπρτά σπήτια τους.

Όταν πέθανε εκείνο τό κορίτσι τό εκέπασαν με ένα σινδόν και τό άρξαν εις τό δωμάτιο όως τά μεσάνυχτα. Τότε δε άρου κοιμήθηκα εις τό άλλο άσθενης τρεις γυναίκες νοσοκόμας τήν έντυσαν, τήν εξάπλωσαν ει τήν κάσα τής, ήσαν κατόπι δύο κηπουροί τήν ήσαν και τήν κατέβασαν εις τήν γωνίαν τής μάδρας, τήν έμπασαν μέσα εις ένα από τα δύο αυτά δωμάτια τής έκκλησίας, έβαλαν τό φέρετρον επάνω εις τό μακρό τραπέζι, άναψαν ένα κερι εις τό κανδηλιέρι, και κατόπι διηγώρα έξω και κλείδωσαν τήν πόρτα.

Σε λιγάκι ώρα όμως ένας από τους δύο εκείνους κηπουρούς πού ειχε πάρει τό κλειδί έγύρισε επάνω, έπληρώσασ τήν μεγάλη αλλόπορτα πού είνε εις τό μέρος εκείνο του τοίχου μπροστά εις τήν μεγάλην στέρα, έσυρε τό σιδηρένιο μοχλό τής, τήν άνοιξε και

με ένα έλαφρό σφύριγμα είδοποίησε ένα λοχίαν ό όποιος έπερίμενε απ' έξω. Ό λοχίας σαν σκία τόν έπληρώσασ έπήρε τό κλειδί πού του έδωκαν ό κηπουρός και άπεμακρόνθη πάλιν άρου κάτι του εψήθύρισε.

Ό κηπουρός άπεσύρθη και αυτός και κλείσασ πάλιν τήν μεγάλην αλλόπορταν, άπεμακρόνθη χωρίς να τήν κλειδώσθ.

Εσιώπησεν ό λοχαγός και σαν να διψούσε έγωσε τήν μεγάλη μαύρη πίπα του εις τό στόμα, ροφώντας σύννεφο καπνού. Δεν τολμούσα να τού ειπώ κάτι, προσηκνόμεν ήτι κάτι ροδερόν θά μου άπεκάλυπτε.

— Θά μ' έρωτήσθ, εξήκολούθησε βραδέως, διατί σου τα διηγούμαι αυτά τα περιέργα, θά σου τα ειπώ όλα. Εκείνο εκεί τό βράδυ μέσα εις τό μικρό δωμάτιο τής έκκλησίας μπροστά εις τήν πεθαμμένη έγινε μία ροδερά σκηνή...

(Έπεται τό τέλος)

Ρουϊ μολός

ΣΕ ΜΙΑ ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΑ

Τό χρώμα πούν στό ματια σου, γλυκεία μου μαυρομμάτα τώω κ' εγώ ό άμοιρος, στό βόθη τής καρδιάς κ' ενώ τα μαύρα ματια σου με κόμουνε κομματια, ή μαυρισμένη μου καρδιά οε κάνει να γελάς.

T. Πλατανίτης

BAN ΔΥΚ

Η τριακοσιοτή επέτειος από τής γεννήσεως του μεγάλου Φλαμανδού ζωγράφου Βάν Δυκ ή Βάν-Ντάικ, ως προφέρεται τό όνομά του, έωστάσθη μετ' έξαιρετικής λαμπρότητος πρό όλίγων ήμερών εν Άμβερσθ, τή γενιθλίω του πόλει.

Αί έορταί αυτές ήρχισαν τήν 12 Αύγουστου και άκέρχασαν επί δεκαπέντεόλας ήμέρας. Καθ' όλο τό διάστημα τών έορτών όλόκληρος ή πόλις ειγεν έορτάσιμον ήσαν, πλουσίως διακοσμηθείσα και πλουσιώτερον έτι φωταγωγομένη κατά τας νύκτας, ενώ τα συμπόσια, αι συναυλαί, πομπαι ιστορικά και καλλιτεχνικά, πανηγύρεις, ψωδικί διαγωνισμοί, λαμπαδηροραί κλπ. άποδεδύχοντο τό εν τό άλλο κ.θ' έκάστην.

Εκείνο όμως τό όποιον κινέσθησαν ιδιαίζόντως ενδιαφερούσας τας έορτάς ταύτας ύπήρξεν ή διοργανώσις έκθεσος όλων των εικόνων του μεγάλου Φλαμανδού ζωγράφου, συγκεντρωθεισών εις τό Μουσείον των Καλών Τεχνών. Πλείότεροι των εκατόν πινάκων και μεγάλων κόπων συγκεντρωθέντες επί τό αυτό εκ άπαφρών μερών του κόσμου παρέσχον εις τους συρρέοντας εξ όλων τών μερών πανηγυριστάς ιδέαν του θαυματούργου έργου του Φλαμανδού ζωγράφου.

Ός κατακαλείς των έορτών αυτών ύπήρξεν ή παρέλασις τής κολοσσαίας πομπής τής παριστώσεως τήν άρχην διά μέσον των αμάων.

Η πομπή αυτή διηρέιτο εις δέκα τέσσαρας όμίλους, άναπαριστώντας διακεί μείνους έκάστην εποχήν. Η πολυτέλεια δε και οι καταβληθέντες κόποι και μετρίαι πρό αναπαράστασιν άκριθ έκάστης εποχής άπεστήθησαν τήν πομπήν ταύτην μοναδικήν εις τό είδος τής. Η διαίρεσις τής πομπής ειγεν ως εξής.

ΠΡΩΤΟΣ ΟΜΙΛΟΣ. Έποχή Αιγυπτιακή. Μέτρητος αριθμός αιγυπτιακών ιερέων και γραμματέων περιπατεί τόν Φαραώ όστις φέρεται επί θρόνου εν έπισημο περιβλή και άκολουθούμενος υπό τής αούλης του. Άποσθεν τούτων άκολουθεί τό άρμα κολοσσαίας

ΤΕΛΕΣΙΣ ΜΝΗΣΤΕΙΑΣ.—Είκοσι Γνήθη.

Σηγγός. Γιγάντιος άψίς 8 μέτρων ύψους, παριστώσα αιγυπτιακόν ναόν πλαισιού αυτήν. Η Σηγγός φαίνεται έξερχομένη τής γής, άμβάλων του γεννωμένου πολιτισμού.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΟΜΙΛΟΣ. Έποχή Ασσυριακή. Όμιλος πολεμιστών και καλλιτεχνών. Άρμα άλληγορικόν έχον εις τό κέντρον περσιότη. Τίγριν, διακριτικόν σημείον τής Ασσυριακής τέχνης.

ΤΡΙΤΟΣ ΟΜΙΛΟΣ. Έλληνική τέχνη. Παιλαισταί προηγούνται νικητού των Ολυμπιακών άγώνων, όρθιου επί τεθρίππου και περιστοιχούμενου υπό αούλητων και όρχηστρίδων. Άκολουθεί τό άρμα του Απολλωνος, υίου του Διός κατέχον τό κέντρον. Περι τόν Απολλωνα αι έννέα μουσαι και διάφοροι μεγάλοι άνδρες τής άρχαίότητος. Το δεύτερον άρμα παριστάν τόν Δία, τό άγαλά του ύψούται υπό μεγάλην άψίδα

υπό τους πόδας του δε φαίνονται καλλιτεχνικά έργα και έπιφανείς καλλιτέγνηαι τής εποχής εκείνης. Τα δύο ταύτα άρματα χωρίζονται απ' άλλήλων υπό όμίλων άγγειοπλαστών, γλυπτών κλπ.

ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΟΜΙΛΟΣ. Αρχαία Ρώμη. Ό Ρωμαίος και ό Ρέμος, οι θεμελιωταί τής Ρώμης, καθήμενοι υπό θόλον παριστώνται τόν ναόν τής Έστίας και άκολουθούμενοι υπό λαού και πολεμιστών. Έν τώ μέσω αυτών θριαμβευτής επί του τεθρίππου του επανέρχεται φέρον πλουσίαν λείαν, συνσταμένην εκ χρυσών και άργυρών καλλιτεχνημάτων. Οι γνωστόν, οι Ρωμαίοι διά των νικων και των λαφύρων έμαθον τα πρώτα στοιχεία τής τέχνης.

ΠΕΜΠΤΟΣ ΟΜΙΛΟΣ. Η Αραβική τέχνη παριστάται δι' αραβικόν τεμένους εν μικρογραφία ρορμένου υπό όμίλου άράβων, του όποιου προηγούνται

κάμηλοι φέρουσι κυμβαλιστάς.

ΕΚΤΟΣ ΟΜΙΛΟΣ. Τέχνη βιζαντινή. Ταύτην εκπροσωπεί ο ναός της Αγίας Σοφίας. Πλήθος καλλιτεχνών και τεχνιτών της εποχής. Ο αυτοκράτωρ Ιουστινιανός και η αυλή του.

ΕΒΔΟΜΟΣ ΟΜΙΛΟΣ. Η Γοτθική τέχνη εκπροσωπείται υπό κωδωνοστασίου. Ακολουθεί άρμα φέρων γοτθικήν θολίαν σκέπουσιν άγαλματα της Παρθένου.

ΟΓΔΟΣ ΟΜΙΛΟΣ. Ιταλική αναγέννησις. Παιδες της εποχής των Μεδίκων ψάλλοντες και ακολουθούμενοι υπό μουσικών πεζόντων άρπας και βιόλας. Άκολουθούν ο Δάσκλης, ο Πετράρχης, ο Δόγγης της Ένετίας, καλλιτέχνας, σημαίαι, όμιλος δορυφόρων. Καρινάκιον περιστοιχούσι τον Πάπαν Ιούλιον Β' φερόμενον επί έδρας. Έπειτα το μέγα άρμα της Ιταλικής Αναγεννήσεως, επί του οποίου ο Μιχαήλ Άγγελος, ο Ραφαήλ, ο Βερονέζης, ο Τισιανός και ο περσιφμος όμιλος της Νυκτός, του Μιχαήλ Άγγελού.

ΕΝΝΑΤΟΣ ΟΜΙΛΟΣ. Γερμανική αναγέννησις. Όμιλος ίππέων και πεζών όμιλος ζωγράφων, γλυπτών, αρχιτεκτόνων κλπ. τελευταίον άρμα επί του οποίου άγαλμα του Άλβέρτου Δύρου, πλαισιούμενον υπό θριαμβευτικής αψίδος.

ΔΕΚΑΤΟΣ ΟΜΙΛΟΣ. Γαλλική αναγέννησις. Προηγείται άρμα έπειτα όμιλος καλλιτεχνών.

ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ ΟΜΙΛΟΣ. Ολλανδική Σχολή του 17. αιώνα. Τύμπανα, σημαίαι, μέγα άρμα παριστών την Αποθείωσιν της Σχολής του Ρέμβρανδ.

ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ ΟΜΙΛΟΣ. Φλαμανδική αναγέννησις. Μέγα άρμα, εις το μέσον του οποίου ύψούται άγαλμα της Αφροδίτης. Περί την θεάν όμιλος καλλιτεχνών της εποχής.

ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ ΟΜΙΛΟΣ. Σχολή του Ροβενς. Μουσικοί και μαθηταί του Ροβενς προηγαίνεται Μαρίας των Μεδίκων μετά της ακολουθίας της. Ακολουθεί το άρμα: « Η πόλις της Άμβέρσης στέφουσα τα ένδοξα τέκνα της ».

ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΟΜΙΛΟΣ. Τελευταίον εις την μακράν ταύτην σειράν έρχεται το άρμα της Αποθείσεως του Βαν-Δυκ. Εις το κέντρον του άρματος ύπάρχει κολοσσάιον άγαλμα του Βαν-Δυκ στεφομένου υπό δάφνης. Εις μίαν των πλευρών της βάσεως κάθεται αλληγορικόν άγαλμα παριστών την Ζωγραφικήν, ενώ επί της αντίθετου ύψούται η Φήμη διασαλπίζουσα την όδον του Βαν-Δυκ. Το άρμα παριστάνει εξώστην επί του οποίου φαινονται όλοι αι καλλιτεχνικάί επισημηότητες της εποχής του Βαν-Δυκ.

Έκαστον των άνωτέρω όμιλων συνεπλήρου πλήθος ίππέων, λαού κλπ. φερόντων αυθεντικάς ένδουμασίας της εποχής. Βιογραφικάί σημειώσεις. Ο Βαν-Δυκ έγεννήθη εν Άμβέρση την 22 Μαρτίου 1599, απέθανε δε την 9 Δεκεμβρίου 1641 εις ηλικίαν 42 μόλις έτών. Ο Βαν-Δυκ του μεγάλου ζωγράφου ύπήρξε θμελωδός. Σπάταλος και φιλήδονος, κατώρθωσε ν' αποθάη πένης, αυτός ο κερήσας μυθώθη ποσά εν των έργων του. Αί καταχρήσεις είχαν καταστήσει αυτόν άνίκανον προς εργασίαν περί τα τέλη του βίου του. Ο Βαν-Δυκ έμαθήτισσε παρά τῷ επίσης μεγάλῳ ζωγράφῳ Ροβένς, ταχέως δε κατέλαθεν εξαιρετικὴν θέσιν μεταξύ των συμμαθητῶν του, ὡς δεικνύει τὸ ἐξῆς ἀνεύροτον :

Ο Ροβένς, ἐν τῇ ἀκμῇ τότε τῆς δόξης του, εἰργάζετο μουσικῶς εἰς ἓνα τῶν μεγάλων πινάκων του. Μίαν δὲ πρωίαν, καθ' ἣν ἔκαμνε τὸν συνήθη περιπατηνόν ἔφιππος, οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀποφελήθησαν τῆς περιστάσεως διὰ νὰ ρίψουν ἐν βλέμμα εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἔδιδασκαλος εἰργάζετο μουσικῶς, εἰς δὲ τῶν μαθητῶν ὄθηθείς ἔπεσον ἐπὶ τῆς εἰκόνας καὶ ἀπέθεσαν ἐν μέρος αὐτῆς. Τὸ γεγονός, ἔννοιαται, ἐπροέφησε μεγίστην ευχαίτησιν εἰς τοὺς μαθητὰς, οἵτινες μὴ γνωρίζοντες

πὺς νὰ ἐπανορθώσουν τὴν βλάβην, παρεκάλεσαν τὸν Βαν-Δυκ. ὡς ἱκανώτερον ν' ἀναλάβῃ αὐτὴς τὴν διορθωσιν. Ὁ Βαν-Δυκ εἰδέχθη καὶ συνεπλήρωσε ζωγραφίαν τὸ καταστραφέν μέρος· ἡ δὲ διορθωσις αὐτῆ ἦτο τόσο ἐπιτυχή, ὥστε ὁ Ροβένς ἐπανελθὼν δὲν ἐνόησε τίποτε. Ὅχι δὲ μόνον δὲν ἐνόησε τί εἶχε, συμβῆ, ἀλλὰ ὄμιλῶν μετὰ τινος ἡμέρας περὶ τοῦ ἔργου του αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς του ἔλεγεν ὅτι ἔχει τὸν πρὸ πάντων εὐχαριστημένον ἀπὸ τὸ μέρος τῆς εἰκόνας του, ἀκριβῶς τὸ ὑπὸ τοῦ Βαν-Δυκ διορθωθέν. Ὁ τελευταῖος οὗτος δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλ' εἰ συμμαθηταὶ ἀπεκάλυψαν μετ' ὀλίγον τὸ πρῶγμα εἰς τὸν διδάσκαλον, ὅστις ἔκτοτε προεῖπε τὸ μέγα τοῦ μαθητοῦ του μέλλον.

Ο Βαν-Δυκ ἐπίστευεν εἰς τὴν ἀμάχουσαν πότε ἀλλημεῖαν τὴν ἐπαγγελιομένην τὴν εὐρεσιν τῆς φιλοσοφικῆς λίθου, τοῦ μέσου δηλ. διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἦτο δυνατόν τὰ ἀγενή μέταλλα νὰ μεταβάλλονται εἰς χρυσόν.

Καὶ ἐν τῇ διψῇ τοῦ χρήματος ἤτις τὸν κατεῖχε πρὸς ἱκανοποιεῖσιν τοῦ πάθους τῆς σπατάλης, διέθεσε μεγάλα ποσά εἰς ἀλλημιστὰς τῆς εποχῆς του, οἵτινες τιν ἐθεβαίουν ὅτι εὐρίσκοντο ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς σοφικῆς λίθου καὶ ὅτι θὰ τὸν καθίστων συμμετέχον τῶν ἀμυθῶν ἐκ τῆς τριαυτῆς ἀνακαλύψεως κερδῶν.

Ὡς πρὸς τοῦτο ὑπῆρξε πολὺ εὐπιστότερος τοῦ διδασκάλου τοῦ Ροβένς, ὅστις πρὸς ἀλλημιστὴν ζητούντα τὴν συνδρομὴν του διὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἀνακάλυψιν του καὶ ὑποσχόμενον ἀμυθῆτον πλοῦτον, ἀπήντησε δεικνύων πρὸς αὐτὸν μερικὰς εἰκόνας του : «Νὰ ἡ δική μου φιλοσοφικὴ λίθος, τὴν ἀνεκάλυψα προητέρα ἀπὸ σά ».

ΜΑΛΤΕΖΙΚΑ

« Έχω καιρόν πάλιν να σὰς γράψω, μὰ τοῦτο χρωστέται ὄχι τόσο εἰς τὴν ταμπέλιά μου, ἀλλ' εἰς τὴν μονοτονίαν τοῦ τόπου μας. Δὲν πιστεύω νὰ θέλτε νὰ γράφω μόνον διὰ νὰ γεμίζω χαρτί, ἀλλὰ γράφουσα νὰ λέγω κατὰ περιεργὸν ἡ ἐνδιαφέρον. Καὶ τὸ περιεργὸν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον δὲν εὐρίσκει κανεὶς κάθε μέρα εἰς τὴν μονοτονίαν τοῦ τόπου μας, ὅστις κοιμᾶται μακαρίως ἀπὸ τὰς δέκα καὶ ἡσυχάζει. Καὶ τί νὰ κάμῃ κανεὶς ἀπὸ εἶναι λωμμένος ἀπὸ τὴν ζέστη καὶ δὲν ἔχει κέντρον θερινῶν διασκεδάσεων οὕτε ἐν. Ἀπὸ τὸν ὕπνον καὶ τὴν ἡσυχίαν αὐτὴν δὲν μὰς ζυγνᾷ παρά ἡ κατὰ Τετάρτην καὶ Σάββατον μουσικὴ ἡ παιζομένη εἰς τὸ Φάληρον... μὰς. Μὴ σὰς φαίνεται παράξενον. Ἐχομεν καὶ μετὰ ὡς εἶδος Φάληρον, τὴν Σλιέμαν, εἰς τὴν ὁποίαν παραβρίθει ἡ ἀριστοκρατία. Ἐδῶ εἰς τὴν Σλιέμαν ἔχομεν κέντρα διασκεδάσεως τὰ δύο Καζίνα τῶν Μαλτέζων καὶ τῶν Ἀγγλων. Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ μὲ κωνηγοῦ αἱ ἀδιάλειπτοι κωδωνοκρουσίαι καὶ λειτανεῖαι. Ὁ Μαλτέζικος λαὸς δὲν γνωρίζει ἄλλην διασκεδάσιν πλὴν τῶν θρησκευτικῶν ἑορτῶν, αἱ ὁποῖαι διακοῦν 2 καὶ 3 ἡμέρας. Ἐξ ὧν ὑπερέχει καθ' ὅλα ἡ τῆς Παναγίας τῶν Καρμηλιτῶν. Καὶ δι' αὐτὴν γίνεται ἡ σημερινὴ μου ἀνταπόκρισις. Κατὰ τὴν ἑορτὴν αὐτὴν ἡ φωταγωγησις τῆς πόλεως, ἡ διακόσμησις τῶν ἐκκλησιῶν καὶ ἡ ἐν γένει τελετὴ εἶναι κατὰ ἔκτακτον καὶ μοναδικόν. Πρὸ δέκα πέντε τοῦλάχιστον ἡμερῶν ἀρχίζουσι αἱ προετοιμασίαι. Οἱ παπάδες ἕως 15 ἡμέρας ἀπὸ πόρτα εἰς πόρτα μαζεύουσι τοῦ κόσμου τὸν παρὰ διὰ τὰ ἐξῆς τῆς ἑορτῆς. Εἰ ἐνέργειαν λοιπὸν τὰ κανδυλάκια, τὰ φαναράκια, ἡ σημαῖαι, τὰ ἀγάλματα, αἱ ἐξέδραι τῆς μουσικῆς, τὰ ὁποῖα ἐν συνόλῳ ἀληθῶς ἀποτελοῦν μα-

κικόν θέαμα, παρόμοιον τοῦ ὁποῦν δὲν εἶδαμ.ν εἰς τὰς Ἀθήνας ποτὲ.

Ἡ ἐκκλησία στολίζεται, ὅπως καὶ πλείσται ἄλλαι κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν μετὰ τὴν πανηγυρικὴν τῆς ἐνδομυρίας.

Τὸ ἥμισυ τοῦ τοίχου σκεπάζεται μετὰ ζιζανίου βυσσινίου ὑψάμα στολισμένον με χρυσὰ γαλιόνα καὶ εἰς τὰ πολυπλήθη Ἄγαγε ἐκτίθενται ὅλα τὰ βαρύτητα ἱερὰ σκευῆ, ὧν ἡ ἀξία φθάνει πλεον τοῦ ἑκατομμυρίου.

Τὴν παρρησίαν τῆς ἑορτῆς γίνεται πάντοτε ἡ φωταγωγησις τῆς πόλεως. 3—4 φιλαρμονικαὶ παίζουσι εἰς τὰς πλατείας ἢ εἰς τὰς ἑναερίους ἐξέδρας, αἵτινες συνδέουσι τὰς δύο γωνίας τῶν ὁδῶν.

Κάποτε δὲ καὶ κλαπαδῶνες περιέρχονται τοὺς δρόμους μετὰ τὴν ἐπικουρίαν τῶν ζυπολύτων χειροκροτούντων. Ἐνα εἶδος διαδηλώσεως Ἀθηναίων κατὰ τὰς ἐκλογὰς.

Τὴν ἡμέραν τῶν ἑορτῶν γίνεται ἡ λιτανεῖα. Ὅπως εἰς τὰς τελετὰς τῆς Μεγάλης ἑβδομάδος αὐτῶ καὶ εἰς ἐκάστην ἐορτὴν θὰ περιέρχοντο τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἁγίου εἰς τοὺς δρόμους.

Καὶ τὸ ἄγαλμα ἀκολουθεῖται ἀπὸ τὸ παιδολόγι, τὰς σημαῖαι τῶν ἐκκλησιῶν, τοὺς φανούς, τοὺς σταυροὺς, τὴν μεγάλην ομβρέλλαν καὶ λοιπὰ ἀκριβήματα ἱερὰ σκευῆ.

Πόσον ἀγαποῦν τὰ στολιδία κατὰ μυχλιμπιδία οἱ Μαλτέζοι. ἂς μαρτυρήσουσι καὶ οἱ ἄγιοι τοῦ ποῦ τὸς φορτῶντων ὀκατυλιδία καὶ βραχιόλια. Ἀληθῆς εἰδωλοατραεῖα!

Κάποτε ἓνας ἰταλὸς λωποδότης ἐθεώρησε καλὸν νὰ ἐλαφρώσῃ τὸ χεῖρ τῆς Παναγίας καὶ μεταμφιεσθεὶς εἰς φάρον ἐκλείσθη τὴν νύκτα εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἀφῆκεσε βαρύτερον βραχιόλιον ἀξίας 400 λιρῶν τοῦλάχιστον. Ἄντ κατεστάθη ὁμοῦ ἄμισος μετὰ καλλίτερον ἀπὸ πλουσίαν κυρίαν.

Ὅτι ὁμοῦ εἶναι ἀλθρομόνητον εἶναι τὸ ζεκούραμα κατὰ τὴν ὥραν τῆς λιτανεῖας. Φαντασθεῖτε συγκροσῆς ἀλαλαγμῶν, καμπανοκρουσίας, τρακατρούκας, μουσικῆ, ψαλμοὺς, ὅλα αὐτὰ. Ἄν ἀκούσῃ κρουφίσει καὶ ἂν ἦσαι κευφὸς ἀκούς.

Ὅ,τι δὴποτε ὁμοῦ καὶ ἂν ἦσαι. μετὰ αὐτῆς ἡ κευφὸς, κευτὰς ἡ ἐξέπνοος, ἂν τὰ ἦκουσες μὴ φορὰ ἀρκεῖ νὰ τὰ ἐνθυμηθῆς μόνον γιὰ νὰ τὰ χάσῃς ἂν κ' εἴμενα.

Ἀλλὰ μὴ νομίζετε ὅτι οἱ τυραννικοὶ ἐγθροτῶν αὐτιῶν μὰς, τῶν νεφῶν καὶ τῆς ἐν γένει ἡσυχίας μὰς εἶναι μόνον ἡ καμπάνες. Τὰ κουδούνια ἐδῶ δύνουν καὶ πέρον. Κουδούνια ἐδῶ, κουδούνια ἐκεῖ, κουδούνια ἡμέρα, κουδούνια νύκτα, κάθε ἡμέρα, κάθε ὥρα, κάθε στιγμὴ ἀπὸ τῆς ὀνομαστῆς Μαλτέζικαὶς κατὰκαίαις καὶ τὸ κουδούνακι τῆς μεταλήψεως.

Ὅταν πρόκειται νὰ μεταλάβουν εἰκομθάνατον τινὴ καὶ καλεῖται ὁ ἱερεὺς εἰς τὸ σπῆτι—πρέπει νὰ ζεῦρετε ὅτι πεθαίνουσι καὶ οἱ Μαλτέζοι ἂν κ' εἴμας—τότε βλέπετε, καὶ τοῦτο συμβαίνει τακτικώτατα, θεατρικὴν ρεκλάμαν μᾶλλον ἢ μουσικῶν συνοδείαν τῆς μεταλήψεως.

Ἐνα παιδί μετὰ ἓνα κουδούνη εἰς τὰ χωρὰ κτυπᾷ διαρκῶς, ἔπειτα δεκάς περίπου νεωκόρων ρασσοφορημένων μετὰ φανάρια, κατόπι δὲ αὐτῶν ἡ ομβρέλια κατὰ τῆς ὁποίας κρατεῖ ὁ ἱερεὺς τὰ μυστήρια.

Τὸ γυναικομάνι βέβαια δὲν λείπει ἀπὸ τὴν ἀκολουθίαν, μουρμουρίζον διαρκῶς προσευχὰς. Τὴν νύκτα ἔπου εἰέλθουν ἐπαναστατοῦν τὰς συνοικίας. Τὸ κουδούνη εἰδοποιεῖ τοὺς εὐρισκόμενους εἰς τὰ σπῆτια τοὺς καὶ αὐτοὶ πρέχουσι εἰς τὰ παράθυρα καὶ μπαλκόνια μετὰ φῶτα. Καὶ χωρὶς θόρον βεβαίως δὲν γίνονται ὅλα αὐτὰ.

Φαντασθεῖτε τώρα αὐτὸν τὸν κακομοῖρη τὸν ἄρροστο, ἂν ἦναι λίγο στὰ καλά του καὶ νοιώθει, ν' ἀκούῃ ὅλη αὐτὴ τὴν διαδηλώσιν κατὰ τὸ σπῆτι τοῦ καὶ νὰ ζεῖρ ὅτι ὅλα αὐτὰ γίνονται. διότι θεωρεῖται πλεόν. Ἐκαρ τῆς. Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ θαρραλιώτερος ἢ θραυπος, μετὰ ὕγιαν δέκα γιγάντων, ἡμπορεῖ ἀπὸ τὸν ὄρον του νὰ κοκκαλώσῃ.

Τὸ περιεργότερον ὁμοῦ ὄλων εἶναι αὐτὸ ποῦ συμβαίνει εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Corpus Domini (τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ). Εἶναι νοστιμώτατον τὸ θέαμα εἰς τοὺς δρόμους. Ὅπου περᾶται τὸ Ἅγιον Σῶμα, τὸ ὁποῖον περιφέρουσι καὶ αὐτὸ, κατὰ τὴν λιτανεῖαν πρέπει νὰ γονατίσῃ ὁ κόσμος ὅλος ἀδιέφορον ἂν εἶναι πέτρας, σκόνῃ ἢ λάσπης.

Φαντασθεῖτε ἓνα δρόμον σὺν τὴν ὁδῶν Ἐρμού ἢ τὴν ὁδῶν Σταδίου μετὰ τὰ πεζοδρομῖα του γεμάτα κόσμῳ περμένον εἰς τὰ γόνατα ἐν συνωστισμῷ καὶ μουρμουρίζοντα προσευχὰς. ποῦ καὶ ποῦ δὲ νὰ ζεῖρ ἂν στύλος κανένας Ἐγγλέζος ἢ ἄλλος ξένος ἰστάμενος ὀρθῶς δ' ἀ τὴν ποικιλίαν καὶ τὸ κομικόν.

Ἄλλοτε, ἐν τούτοις, οἱ ξένοι δὲν ἦσαν ἀπηλλαγμένοι τῆς θυσίας αὐτῆς, διότι ἂν ἐτόλμων νὰ μὴ τοὺς μνηθεῖν ἔρωσαν Μαλτέζικη καπελλίαν ἐν ἄκασι ὄψω τὴν ἐπαθε κῆποιος δικῆς καὶ Κερκυραῖος μετὰ τὴν ψηλοκαπαλλοδούρα του. Τοῦ πῆγε εἰς τὸ λαϊκὸν καὶ ἐκινδύνουσε νὰ τὴν βγάλῃ μαζὶ μετὰ αὐτῆς του.

Χαίρετε. **Ρεβέκκα.**

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΦΑΛΑΙΝΑ ΒΥΘΙΖΟΥΣΑ ΠΛΟΙΟΝ

Τὴν 1ην Ἰουνίου τοῦ 1850 τὸ φαλαινοθηρικόν πλοῖον « Ἀλέξανδρος » μετὰ πλοῖον τὸν Τζῶν Δελονὰ ἀπέπλευσε ἀπὸ τοῦ Βου-Βόρρο τῆς Μασαχουσέτης διὰ τὴν Νότιον Εὐρώπην, καὶ τὴν 20ην Αὐγούστου στάς 9 τὸ πρωὶ οἱ ἐν τῷ πλοίῳ διεκρίναν τὰς πρώτας φαλαίνας. Ὁ πλοίαρχος Δελονὰ ἦτο πεπειραμένος φαλαινοθήρας. Δὲν ἔχασε λοιπὸν καιρὸν τὴν μεσημβρίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ πλοῖον κατώρθωσε νὰ πληρᾷσῃ μίαν ἐκ τῶν φαλαινῶν, καὶ τάχιστα δύο λέμβους κατεβίβασθησαν μετὰ πλήρωμα 9 ἀνδρῶν ἐκάστη καταλλήλως ἐξοπλισμένη διὰ κραιμάρια, λογγῶν, σχοινίων κτλ. Ἡ μία λέμβος διεθυθύνετο ἀπὸ τὸν ἴδιον πλοίαρχον, ἡ δὲ ἄλλη ἀπὸ τὸν πρῶτον ὑποπλοίαρχον του. Αἱ λέμβοι ταχέως διεθυθύνθησαν κατὰ τῆς φαλαίνης ἐκάστη εἰς ἓκα ἔρου πλευρῶν. Μετὰ τινά ὥραν ἡ λέμβος τοῦ ὑποπλοίαρχου ἐπιλησίστασε ἀρετὰ τὸ θηριον διὰ τὴν ἐπιθεῖσιν, μετὰ τινά δε λεπτὰ ἡ φαλίνα ἐκτυπήθη δυνατὰ ὑπὸ τῶν κραιμάρια, ἀλλὰ τὰ ριφθέντα σχοινία δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐμπλέξουν αὐτὴν. Ἡ φαλίνα τότε βεβαίως συστραφεῖσα καὶ ἀναπαράξασα τὴν θάλασσαν ἐξώρμησε μετὰ τρομερῆς σφοδρότητος κατὰ τῆς λέμβου, ἀνοίξας τὰς ὑπερμεγέθους σαγόνας τῆς, καὶ συνέλαβε ἐνέως αὐτῶν τὴν λέμβον καὶ τὴν καταθρομάτισε εἰς χίλια κομμάτια. Εὐτυχῶς οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος ἔχον ἄνη ἀντιληφθῆ τὸν κίνδυνον καὶ ἐπρόσθησαν νὰ ριφθῶν εἰς τὰ κύματα καθ' ἣν στιγμὴν τὸ τέρας ἔκρινε εἰς τὸ στόμα του τὴν λέμβον. Ὁ πλοίαρχος τότε ἄμισος ἔσπευσε μετὰ τὴν ἰδικὴν του λέμβον ἐπὶ τόπου καὶ περιουλέζε τὸς τῆς καεῖσε ἐσκορπισμένους ἄνδρας. Καὶ δὲν ἐξεπλήγη μὲν διὰ τὴν καταθρομῆσιν ἡς λέμβου ὑπὸ τῆς φαλαίνης, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ πὺς δὲν κατεβροθίσθησαν μαζὺ μετὰ τὴν λέμβον καὶ οἱ ἄρες.

Ἦπρηον λοιπὸν τότε εἰς τὴν λέμβον δεκαοκτώ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι πάλιν διειμοιράσθησαν ὅταν ἀπὸ τὸ β' μίλια μακρὰν ἀναχωρήσουν πλοῖον ὅπθεν παρητήρησαν τὸ ἀτύχημα, τοὺς ἐστεῖλαν καὶ ἄλλον λέμβον. Ὁ πλοίαρχος ἐπεφάσκει καὶ δευτέραν ἐπιθεῖσιν κατὰ τῆς φαλαίνης, καὶ αἱ δύο λέμβοι ἐξεκίνησαν πάλιν ὀπισθεν τῆς φαλαίης, εἰς μακρὰν ἀπ' ἄλληλων ἀπόστασι. Ἡ ὑπὸ τοῦ ὑποπλοίαρχου διευθυνημένη λέμβος ἤρματο πρῶτη. Πάντες οὖ ἐῖχαν λάθει ὅλα τὰ προσηματικὰ μέτρα, ὡς εἰ νὰ πλησιάσουν τὴν φαλίαν χωρὶς νὰ ἐνοηθῶν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσαν. Τὸ τέρας αὐτὴν τὴν φορὰν ἐπρόσθεγεν, καὶ μόλις ἀντελήθη τὴν τοιαυτὴν ἐπιθεῖσιν, αἰσινθῶς μετήλλαξε ὄρον, ἐπέπεσε ἀκάθετον κατὰ τῆς λέμβου, τὴν περὶ ἓνα μετὰ τῶν τρομερῶν σαγόνων του, καὶ τὴν κ. τεσσερατέρψις. Εὐτυχῶς καὶ αὐτὴν φορὰν οἱ ἄνδρες ἠδύνηθησαν ἐγκαίρως νὰ σωθῶν. πίπτοντες εἰς τὴν θάλασσαν.

Τὸ περιεργότερον ὁμοῦ ὄλων εἶναι αὐτὸ ποῦ συμβαίνει εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Corpus Domini (τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ). Εἶναι νοστιμώτατον τὸ θέαμα εἰς τοὺς δρόμους. Ὅπου περᾶται τὸ Ἅγιον Σῶμα, τὸ ὁποῖον περιφέρουσι καὶ αὐτὸ, κατὰ τὴν λιτανεῖαν πρέπει νὰ γονατίσῃ ὁ κόσμος ὅλος ἀδιέφορον ἂν εἶναι πέτρας, σκόνῃ ἢ λάσπης.

Φαντασθεῖτε ἓνα δρόμον σὺν τὴν ὁδῶν Ἐρμού ἢ τὴν ὁδῶν Σταδίου μετὰ τὰ πεζοδρομῖα του γεμάτα κόσμῳ περμένον εἰς τὰ γόνατα ἐν συνωστισμῷ καὶ μουρμουρίζοντα προσευχὰς. ποῦ καὶ ποῦ δὲ νὰ ζεῖρ ἂν στύλος κανένας Ἐγγλέζος ἢ ἄλλος ξένος ἰστάμενος ὀρθῶς δ' ἀ τὴν ποικιλίαν καὶ τὸ κομικόν.

Ἄλλοτε, ἐν τούτοις, οἱ ξένοι δὲν ἦσαν ἀπηλλαγμένοι τῆς θυσίας αὐτῆς, διότι ἂν ἐτόλμων νὰ μὴ τοὺς μνηθεῖν ἔρωσαν Μαλτέζικη καπελλίαν ἐν ἄκασι ὄψω τὴν ἐπαθε κῆποιος δικῆς καὶ Κερκυραῖος μετὰ τὴν ψηλοκαπαλλοδούρα του. Τοῦ πῆγε εἰς τὸ λαϊκὸν καὶ ἐκινδύνουσε νὰ τὴν βγάλῃ μαζὶ μετὰ αὐτῆς του.

Χαίρετε. **Ρεβέκκα.**

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΦΑΛΑΙΝΑ ΒΥΘΙΖΟΥΣΑ ΠΛΟΙΟΝ

Τὴν 1ην Ἰουνίου τοῦ 1850 τὸ φαλαινοθηρικόν πλοῖον « Ἀλέξανδρος » μετὰ πλοῖον τὸν Τζῶν Δελονὰ ἀπέπλευσε ἀπὸ τοῦ Βου-Βόρρο τῆς Μασαχουσέτης διὰ τὴν Νότιον Εὐρώπην, καὶ τὴν 20ην Αὐγούστου στάς 9 τὸ πρωὶ οἱ ἐν τῷ πλοίῳ διεκρίναν τὰς πρώτας φαλαίνας. Ὁ πλοίαρχος Δελονὰ ἦτο πεπειραμένος φαλαινοθήρας. Δὲν ἔχασε λοιπὸν καιρὸν τὴν μεσημβρίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ πλοῖον κατώρθωσε νὰ πληρᾷσῃ μίαν ἐκ τῶν φαλαινῶν, καὶ τάχιστα δύο λέμβους κατεβίβασθησαν μετὰ πλήρωμα 9 ἀνδρῶν ἐκάστη καταλλήλως ἐξοπλισμένη διὰ κραιμάρια, λογγῶν, σχοινίων κτλ. Ἡ μία λέμβος διεθυθύνετο ἀπὸ τὸν ἴδιον πλοίαρχον, ἡ δὲ ἄλλη ἀπὸ τὸν πρῶτον ὑποπλοίαρχον του. Αἱ λέμβοι ταχέως διεθυθύνθησαν κατὰ τῆς φαλαίνης ἐκάστη εἰς ἓκα ἔρου πλευρῶν. Μετὰ τινά ὥραν ἡ λέμβος τοῦ ὑποπλοίαρχου ἐπιλησίστασε ἀρετὰ τὸ θηριον διὰ τὴν ἐπιθεῖσιν, μετὰ τινά δε λεπτὰ ἡ φαλίνα ἐκτυπήθη δυνατὰ ὑπὸ τῶν κραιμάρια, ἀλλὰ τὰ ριφθέντα σχοινία δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐμπλέξουν αὐτὴν. Ἡ φαλίνα τότε βεβαίως συστραφεῖσα καὶ ἀναπαράξασα τὴν θάλασσαν ἐξώρμησε μετὰ τρομερῆς σφοδρότητος κατὰ τῆς λέμβου, ἀνοίξας τὰς ὑπερμεγέθους σαγόνας τῆς, καὶ συνέλαβε ἐνέως αὐτῶν τὴν λέμβον καὶ τὴν καταθρομάτισε εἰς χίλια κομμάτια. Εὐτυχῶς οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος ἔχον ἄνη ἀντιληφθῆ τὸν κίνδυνον καὶ ἐπρόσθησαν νὰ ριφθῶν εἰς τὰ κύματα καθ' ἣν στιγμὴν τὸ τέρας ἔκρινε εἰς τὸ στόμα του τὴν λέμβον. Ὁ πλοίαρχος τότε ἄμισος ἔσπευσε μετὰ τὴν ἰδικὴν του λέμβον ἐπὶ τόπου καὶ περιουλέζε τὸς τῆς καεῖσε ἐσκορπισμένους ἄνδρας. Καὶ δὲν ἐξεπλήγη μὲν διὰ τὴν καταθρομῆσιν ἡς λέμβου ὑπὸ τῆς φαλαίνης, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ πὺς δὲν κατεβροθίσθησαν μαζὺ μετὰ τὴν λέμβον καὶ οἱ ἄρες.

Ἦπρηον λοιπὸν τότε εἰς τὴν λέμβον δεκαοκτώ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι πάλιν διειμοιράσθησαν ὅταν ἀπὸ τὸ β' μίλια μακρὰν ἀναχωρήσουν πλοῖον ὅπθεν παρητήρησαν τὸ ἀτύχημα, τοὺς ἐστεῖλαν καὶ ἄλλον λέμβον. Ὁ πλοίαρχος ἐπεφάσκει καὶ δευτέραν ἐπιθεῖσιν κατὰ τῆς φαλαίνης, καὶ αἱ δύο λέμβοι ἐξεκίνησαν πάλιν ὀπισθεν τῆς φαλαίης, εἰς μακρὰν ἀπ' ἄλληλων ἀπόστασι. Ἡ ὑπὸ τοῦ ὑποπλοίαρχου διευθυνημένη λέμβος ἤρματο πρῶτη. Πάντες οὖ ἐῖχαν λάθει ὅλα τὰ προσηματικὰ μέτρα, ὡς εἰ νὰ πλησιάσουν τὴν φαλίαν χωρὶς νὰ ἐνοηθῶν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσαν. Τὸ τέρας αὐτὴν τὴν φορὰν ἐπρόσθεγεν, καὶ μόλις ἀντελήθη τὴν τοιαυτὴν ἐπιθεῖσιν, αἰσινθῶς μετήλλαξε ὄρον, ἐπέπεσε ἀκάθετον κατὰ τῆς λέμβου, τὴν περὶ ἓνα μετὰ τῶν τρομερῶν σαγόνων του, καὶ τὴν κ. τεσσερατέρψις. Εὐτυχῶς καὶ αὐτὴν φορὰν οἱ

Ο ΑΡΧΙΨΕΥΤΗΣ

Η ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΤΟΥ ΒΑΡΩΝΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

«Αμα ανέβιθασαν αυτόν επί του καταστρώματος ήμισυ το πλήρωμα να συσκέπτεται περί του όρου κατά τον όποιον έπρεπε να τον κατακόψουν ίνα δυνηθεί να ώφεληθώσιν όσον το δυνατόν περισσότερον έλαιον. Έπειδή έννοουσα την Ιταλικήν δε μου έφυγε ούτε λέξις εξ όσω. έπικον και τούτο με ένέπλισε ρυθου. Διέτρεχα μέγιστον κίνδυνον να κοπώ και έγώ διά των μαχαίρων των. Προς άποφυγήν του κινδύνου τούτου έστάθην εις την μέσην του στομάχου, (ύπήρχε χώρος εν αύτω διά σακαπέντε ανθρώπων του άναστήματός μου), όπου θα ήμην ασφαλέστερος, διότι κατά τους ύπολογισμούς μου αυτοί θα ήρχίζον να κόπωσιν εκ των άκρων και έπομένως θα έτρεχον τον μικρότερον κίνδυνον εύρισκόμενος εις την θέσιν ταύτην. Έν τούτοις οι φόβοι μο ήσαν όπως παράκαιροι διότι ήρχισαν να σβήζωσιν αυτόν από το κάτω μέρος της κοιλίας. Έντός ολίγων λεπτών είδον φως αμέσως δε ήρχισα να φωνάζω εις καθαράν Ιταλικήν και να παρακαλώ αυτούς να με έλευθερώσωσιν από την φυλακήν μου έντός της οποίας παρ' ολίγον ν' άποθάνω εξ άπ πληξίας. Μου είνα. αδύνατον να περιγράψω την έκπληξίν την οποίαν εξέφρασαν τά πρόσωπα αυτών όταν ήκουσαν ανθρώπινην φωνήν εξέρχου νην εκ του στομάχου του ήχθους. Άλλ' ή κρηνηϊκή των αυτη έφθασεν εις τό κατακόρυφον όταν αίφνης είδον κατάγυμον άνθρωπον να ξεβλήθ βαδίζων εκ του σώματός του. Έγώ, κύριοι, ήρκέσθην να διηγηθώ εις αυτούς τί είχε συμβή, όπως το διηγούμαι τώρα εις ύμεις ένώ έκείνοι ήρωόντο άφαντοι εκ της έκπληξέως.

έν λόγφ άντικειμένου, άλλ' άνευ άποτελέσματος διότι ήτο ύψηλά.

Ο Γάλλος άεροπόρος.

Βλέπων την άποτυχίαν μου έγέμισα τό όπλον μου με άπλασίαν ποσότητα πυρίτιδος και πέτε εις έξ σφαιράς.

Η λευτέρα μου αυτη άπόπειρα έπίτυχε. Πάσαι αι σφαιραι εκτύπησαν εις τό αυτό σημειον και τό ένκαέριον άντικειμενον ήρχισα να πίπτει μετά καταπληκτικης ταχύτητος.

Φαντασθήτε την έκπληξίν μου όταν είδον κομψότατον άρμα, περιέχον έναν άνθρωπον και έν τεμάχιον άρνίου, τό όποιον μου έφάνη ότι ήτο ψητόν, ως και άλλα τινα μικρά άντικειμενα, πίπτον εις δύο πή-

Ο Μυγχαούζεν επισκέπτεται τό σαράγιον, οδηγούμενος υπό του Σουλτάνου

Όταν ήμην εις την ύπηρεσίαν των Τούρκων εξήρχετο συγγά επί άκατίου εις θαλασσίους περιπάτους έντός του Θρακικού Βοσπόρου εκ του όποιου δύναται τις ν' άπολαύσθ τό πανόραμα ολοκληρου της Κωνσταντινουπόλεως, συμπεριλαμβανομένου και του σαραγίου του Σουλτάνου.

Πρώταν τινά ένώ εθαύμαζον την καλλονήν και την αιθριότητα του ουρανού παρατήρησα άντικειμενον τι εις τον άέρα τό όποιον μου έφάνη ως σφαιρα δώδεκα δακτύλων διαμέτρου με κάτι κρεμάμενον κάτωθεν αυτης.

Αμέσως έλαβα τό μεγαλειότερον και μακρύτερον κυνηγετικόν μου όπλον, άνευ του όποιου ούτε εις έκδρομάς πηγάνω, ούτε ταξιδεύω ποτέ (άρ θάγαμαι) τό έγέμισα με σφαιραν και έπυροβόλησα κατά του

Όταν ήλθομιν άκριά πλησίον τον προσεκάλεσα να λάβη θέσιν εις την λέμβον μου (ήτο γάλλος τό γένος), άλλ' ένεκα της ταχείας πώσεώς του ήτο τόσον ζαλισμένος, ώστε ήδυνάτει ν' άπαντήσθ εις την ευγενή μου πρόσκλησιν. Δέν παρήλθεν όμως πολλή ώρα και αυτός άναλαβών ήρχισε να μου διηγείται τά κατά την περιπέτειάν του.

«Πρό έπτά, είπεν, ή οκτώ ήμεράν—δέν δύναμαι έπακριώς να όρίσω γιατί μείνας διαρκώς προς τό μέρος όπου δέν δύναι ποτέ ο ήλιος έχασα τον λογαριασμόν μου.—ύψήθην εκ Κορυγούλ της Άγγλίας έντός του άρματος εκ του όποιου με παρελάβατε πρό ολίγου.

Είχον λάβει μετ' έμού έν πρόβατον ίνα δοκιμάσω επ' αυτού άεροσφαιρικά πιράματα, άλλα δυστυχώς ο άνεμος μετιβλήθη δάκα λεπτά της ώρας μετά την άνοδόν μου και άντι τό άερόστατον να λάβη την διεύθυνσιν της επαρχίας Έξετερ, όπου έσκόπου να κατέλθω, έλαβε διεύθυνσιν προς την θάλασσαν, άνωθεν της οποίας εξήκολούθησα να άεροπορώ χωρίς όμως να κάμνω τας επιστημονικάς μου παρατηρήσεις διότι εύρισκόμην πολύ ύψηλά.

Η πείνα κατά τό διάστημα τούτο με έπιασε τόσον πολύ, ώστε τό πρόβατον τό όποιον είχον προορίσει διά τά πιράματά μου παύο θερμότητος και της αναπνευστικης δυνάμεως των ζώων, ήναγκάσθην να τό μεταχειρισθώ ως τροφήν και την τρίτην ήμέραν τό έσφαξα. Εύρισκόμην τότε πολύ ύψηλότερα της Σελήνης και επί δεκαέξ ώρας κατόπιν τόσον πλησίον του ήλιου ώστε είχον καθ' αι βλεφαρίδες μου. Άρου έγδαρα έπιμελώς τό ζων έκρέμασα τό κρείας αυτού εις τό μέρος του άρματος εις τό όποιον έπιπτεν ή

Τα καταπληκτικά άποτελέσματα της συγκρούσεως των δύο σφαιρών.

μεγαλειότερα θερμότητος του ήλιου, ήγουν εκεί όπου δέν έπιπτεν ή σκιά του άερόστατου.

Κατά τον τρόπον τούτον, τό κρέας έψήθη έντός δύο ώραν τό πολύ και τούτο μετεχειρίσθην ως τροφήν μου έκτοτε».

Ταύτα είπε και ισιώπησε παραδοθείς εις ρεμβασμούς επί τη θέξ των πρό αυτου άντικειμένων. Προφανώς ήπόρει που εύρίσκειτο.

Όταν του είπον ότι αι πρό ήμων οικοδομαί ήσαν τό σαράγιον του Σουλτάνου έν Κωνσταντινουπόλει,

εξεπλήγη μεγάλως διότι ύπέθεταν ότι εύρίσκειτο εις πολύ διαφορετικόν μέρος του κόσμου.

Μετά τινα σιωπήν μου είπε :

— Ό λόγος διά τον όποιον έμεινα τόσον καιρόν μεταξύ ουρανού και γης είναι ότι ή βαλβίς ή προωρισμένη να εκπιμπή τον εύρλεκτον άέρα δέν έλει τούργει συνεπεία της έλλείψεως σύρματος καταλήλου προς κίνησιν αυτης. Έκν δέν έπυροβολείτο τό άερόστατον, θά έμεινα ως ο Μωάμεθ αιωρούμενος μεταξύ ουρανού και γης μέχρι της συνεπείας των αίωνων.

Η Αυτού Μεγαλειότης ο Σουλτάνος εις τον όποιον με παρουσίασαν αι αυτών εξοχότητες οι Αυτοκρατορική προεσβυταί της Ρωσίας και της Γαλλίας, με έπεφώτισε να διαπραγματευθώ ζήτημα μεγίστης σπουδαιότητος έν Καίρω, τσαούτης, λέγω, σπουδαιότητος, ώστε πρέπει να μείνη πάντοτε μυστικόν.

Μετέθην, λοιπόν, εις την πόλιν τούτην μετά μεγάλης επισιμότητος, διά ζηράς έννοείται. Έκει δε άμα εξετέλεσα την άποστολήν μου άπέπεψα όλον τό προσωπικόν των άκολουθίας μου και έμεινα μόνος ως άπλου άστός.

Ο καιρός ήτο μαγικός και ο περίφημος Νείλος ήτο πολύ ώραιότερος άφ' ό,τι δύναται κάλαμος ή γλώσσα να τον περιγράψη. Ητο τόσον ώραιος, ώστε υπέκυφα εις τον πειρασμόν να μισθώω λέμβον και να κατέλθω δι' αυτού εις Άλεξάνδρειαν.

Από της τρίτης ήμέρας του διάπλου μου ο ποταμός ήρχισε να ύψούται κατά τρόπον καταπληκτικόν.

Υποθέτω, κύριοι, ότι πάντες ύμεις έχετε άκούσει περί των έτησίων πλημμυρών του Νείλου, ώστε δέν θα άπορήσητε όταν σας είπω, ότι κατά την επισούσαν είχε καλύψει έκτασιν πολλών μιλίων άμφοτέρωθεν της κοίτης του!

Μετά την πέμπτην ήμέραν της ποταμοπολείας μας ή λέμβος μου περιεπλέθη μεταξύ πραγμάτων τά οποία κατ' άρχάς είχον υπολάβει ως θάμνους, άλλα τά οποία όταν εξήμέρωσε παρετήρησα ότι ήσαν κλά-

Όπου ο Μυγχαούζεν σώζει τους κρεμασμένους άξιωματικούς.

δοι άμυγδαλίας κατάφορτοι εξ ώριμών άμυγδαλών άρίστης ποιότητος.

Οι ά θρωποι μου ένόμισαν καλόν να βολεόσοκώσωσι τό ύδωρ, ίνα ιδωσιν εις ποίον βάθος εύρισκόμεθα. Τό άποτέλεσμα δε των παρατηρήσεων αυτών ήτο ότι εύρισκόμεθα εις βάθος ύδατος 60 ποδών και όμως δέν ήδυνάμεθα να υπαγάμεν ούτε εμπρός ούτε όπισω.

Περί την όγδόην ή έννάτην ώραν, ως υπελόγησα τον χρόνον εκ του ύψους του ήλιου, ήγήθη διά μιας σφοδράς άνεμος, όστις έπλάγασε την λέμβον μας και την έκχαμν, ως ήτο έπόμενον, να γεμίση νερά και να βυθισθί.

Ευτυχώς εσώθημεν όλαι, ήτοι εξ άνδρας και δύο παιδια άναρρηχθέντες επί της άμυγδαλής ή οποια ήδυνάτο μεν να κοατήσθ ήμας, άλλ' όχι και την λέμβον μας. Έπί του δένδρου αυτού έμείναμεν εξ έβδομάδας και τρεις ήμέρας τρεφόμενοι με άμύγδαλα εκ των όποιων, ως προείπον, τό δένδρον ήτο γεμάτον.

Νομίζω ότι είναι περιττόν ν' αναφέρω, ότι είχομεν και άθρονον ύδωρ. Μετά την τσσαρακοστήν δευτέραν ήμέραν ή έπιφάνεια του ύδατος ήρχισε να κατέρχεται με την αυτην ταχύτητα με την οποίαν είχον ανέλθει. Καί κατά την τσσαρακοστήν έκτην έτολμησαμεν να κατέλθωμεν επί του εδάφους. Η λέμβος μας ήτο τό πρώτον ευχάριστον πράγμα τό όποιον είδομεν εις άπόστασιν διακοσίων περίπου πήχων από του τόπου εις τον όποιον είχε βυθισθί.

Άρου έστεγνώσαμεν εις τον ήλιον ό,τι μας ήτο χρήσιμον ελάδομεν μεθ' ήμων εκ των έν αυτη προ-

μηθειών όσας θα μας έχρησίμευον να απέλθωμεν, ίνα επιστρέψωμεν εις τό σημειον εκ του όποιου είχομεν παρασυρθί. Κατά τους ύπολογισμούς τους όποιους έκαμα κατόπιν, είχομεν παρασυρθί υπό του ρεύματος άνωθεν κήπων και χωραφιών εις άπόστασιν εκατόν πενήκοντα περίπου μιλίων. Μετά τέσσαρας ήμέρας κατόπιν κοπιαιτικής οδοπορίας με λεπτότατα υποδήλατα, εφθάσαμεν εις τον ποταμόν, όστις είχε πάλιν περιορισθί εις την κοίτην αυτου. Έκει εδιηγήθημεν τας περιπετειάς μας εις έν παιδίον, τό όποιον είχε την καλωσύνην να θεραπεύσθ όσας μας τας ανάγκας και να μας διαπεραιώσθ διά σκάφους άνήκοντος εις αυτό. Μετά εξ ήμέρας εφθάσαμεν εις Άλεξάνδρειαν εκ της οποίας άνεχωρήσαμεν διά Κωνσταντινουπόλιν.

Ο Σουλτάνος με εδέγη φιλικώς και μου έκαμε την τιμήν να μου δείξθ τό Σαράγιο χρησιμεύσας ό ίδιος ως οδηγός μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ο Μιγχαούζεν επισκέπτεται κατά την πολιορκίαν του Γιβραλτόρ τον παλιον φίλον του, στρατηγόν Έλλιοτ. Βυθίζει Ισπανικον πολεμικόν σκάφος. Άφηνίζει μίανγραφίαν επί της άκτής της Άφρικης. Καταστρέφει άπαντα τά τηλεβόλα του έχθρου. Τρομάζει τον κόμητα δ' Άρτουά

Ο πρόπαπος του βαρώνου και η Βασίλισσα Έλισσαβέτ.

και τον κάμνει να ύπάγη εις Παρισίους. Σώζει την ζωήν δύο Άγγλων κατασκόπων διά της αυτης σφενδόνης διά της οποίας εφρονεύθη ο Γολιάθ και αίρει την πολιορκίαν.

Κατά την πολιορκίαν του Γιβραλτάρ μετέθην μετά του υπό τας διαταγάς του λόρδου Ρόδνεϊ στόλου ίνα ιδω τον παλαιόν φίλον μου στρατηγόν Έλλιοτ, όστις διά της λαμπράς άμύνης, ήν άντίταζε προς υπεράσπισιν του μέρους τούτου έδραφεν άμείψαντος άφραγας. Μετά την συνθήην χαράν ήτις άκούθηί πάσαν συνάντησιν παλαιών φίλων μετέθην προς εξέτασιν της καταστάσεως της φρουράς και κατόπτευσιν των έργασιών του έχθρου. Είς την κατόπτευσιν αυτην με συνώδευσε και ο στρατηγός.

Είχον φέρει μαζί μου αξιόλογον διαβλαστικόν τηλεσκοπίον εκ Λονδίνου τό όποιον είχον αγοράσει παρὰ του Δόλλονδ. Τη βοήθειά του τηλεσκοπίου τούτου άνεκάλυφα ότι ο έχθρος προητοιμάζετο να έκσπενδονίσθ σφαιραν των 36 λιτρών ακριβώς επί του σημείου επί του όποιου ήμας έστάμεθα. Αμέσως ειδοποίησα περί τούτου τον στρατηγόν, όστις παρατήρησας διά του τηλεσκοπίου, ως έγω, έθεβαίωθη ότι ή ύπόθεσίς μου ήτο όρθή. Λαθών την άδειαν αυτου διέταξα να φέρωσιν αμέσως εκ τινος παρακειμένου χαρακώματος τηλεβόλον των 48 λιτρών. Τούτου γενομένου έποσθητήσα αυτό μετά τσαούτης άκριβείας, (τούτο ήτο πολί εύκολο εις έμέ διότι είχον σπουδάσει επί μακρόν χρόνον την πυροβολικήν), ώστε είχον βεβαιώσθ ότι θα έπιτύγχανα του σκοπού μου.

Εξήκολούθησα να παρακολουθώ τας κήσεις του έχθρου μέχρις ότου είδα την θρυσάλλίδα τιθεμένην επί της όπης του τηλεβόλου των. Αύτιστιγμιαί διέταξα να πυροβολήσωσι και οι ήμέτεροι.

Αι δύο σφαιραι συννητήθησαν εις τό μέσον περίπου της άποστάσεως της χωρίζουσής τά δύο τηλεβόλα, τό δε θαυμάσιον άποτέλεσμα της σφοδράς αυτης συγκρούσεως είναι αδύνατον να περιγραφί. Η

σφαίρα του έχθρου υπεχώρησε μετά τόσης δυνάμεως ὥστε ἐφόρευσε τὸν βαλόντα αὐτὴν πυροβολητὴν ἀρπάσασα τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ δεκαεῖς ἄλλων ἀνδρῶν οὐς συνήντησε ἐνῶν ἐφέρετο πρὸς τὴν ἀκτὴν τῆς Βαρθαρίας, ὅπου ἡ ὄρμη αὐτῆς, ἀφοῦ διήλθε διατριπῆσασα τοὺς ἰστούς τριῶν πλοίων, ἄτινα συνέπεσε νὰ εἶναι ἠγκυροβολημένα εἰς γραμμὴν ἐντὸς τοῦ λιμένος, ἐξησθῆναι τόσον πολὺ, ὥστε μόλις ἤδυνήθη νὰ διατριπῆσῃ τὴν στέγην τῆς καλύβης ἐνδοῦς τινος ἐργάτου εὐρισκομένης εἰς κτίσκειν διαοσίων μέτρων ἀπὸ τῆς ἀκτῆς καὶ νὰ θραύσῃ τοὺς ὀλίγους ὀδόντας οἱ ὅποιοι ἐναπέμειναν εἰς τὰς σιαγῶνας γραίας τινὸς ἦν εὖρε κοιμωμένην μετ' ἀνοιχτῶν στόμα ἐντὸς τῆς καλύβης ταύτης καὶ τὴν ἀφύπνισε. Ἡ σφαίρα ἐσταμάτησεν εἰς τὸν λάρυγγά της.

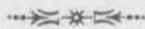
Ὁ σύζυγός της ἐπέστρεψε μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν καλύβην καὶ προσεπάθησε νὰ ἐξαγιγῇ αὐτὴν, ἀλλ' ἰδὼν ὅτι ἦτο ἀδύνατον τὴν ὤθησεν εἰς τὸν στόμαχόν της δι' ὀβελού μίαν παλαιὰς καραμπίνας.

Ἡ ὑφ' ἡμῶν ριφθεῖσα σφαίρα προσέφερε λαμπρότητα ὑπερσείας διότι ὄχι μόνον ἀπώθησε τὴν ἐχθρικήν καθ' ὃν ἦδη περιεγράψαμεν τρόπον ἀλλὰ προβάσα καθ' ἣν εἶχον ὀδόντας εἰς αὐτὴν διεύθυνσι. κατέστρεψε τὸ τηλεβόλον τὸ ὅποιον πρὸ ὀλίγου ἐπυροβόλησε καθ' ἡμῶν, θραύσασα ἐς τὸς τροχοὺς αὐτοῦ τὸ ὄθησεν εἰς τὸ πρῶταίον κῆτος, μετὰ μεγίστης ὀρμῆς ἐθραυσε τὴν τροπὴν καὶ σχηματίσεν μεγάλην ὀπὴν εἰς αὐτὴν διήλθε καὶ ἐπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν.

Τὸ σκάφος ἀμέσως ἐπληρώθη ὕδατος καὶ ἐβυθίσθη αὐτανόρον. Εἶχε χιλίους ναύτας καὶ μέγαν ἀριθμὸν πεζοναυτῶν.

Ἦτο βεβαίως, τοῦτο, ἐν ὅλως ἔκτακτον κατόρθωμα, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σφετερισθῶ ὀλόκληρον τὸν ἐπαινον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν μου. Ἡ κρίσις μου, ἀληθῶς, ὑπῆρξε τὸ πρῶτον ἐλατήριον, ἀλλ' ἡ τύχη ἐβοήθησεν ὀλίγον διότι κατόπιν ἀνεκάλυψε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὅστις εἶχε γεμίσει τὸ τηλεβόλον μας, εἶχε κατὰ λάθος θάλει διπλάσιαν τῆς ἀπαιτουμένης πυριτίδος εἰς αὐτό.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΞΕΛ ΧΕΝΡΙΞΕΝ

Ἄγνωστον βεβαίως τὸ ὄνομα εἰς τὸ πολὺ δημόσιον. Ὁ Ἄξελ Χένριξεν δὲν ὑπῆρξε οὔτε πολιτικῆς, οὔτε φιλολογικῆς προσωπικότης. Ἄτλοῦστατος βιομήχανος. Διευθυντῆς τῶν ἐν Κοπενάγη ἠνωμένων χαρτοποιεῖων. Εἰς τὸν ἑλληνικὸν τύπον γνωστότατος ἄφ' ὅτου πρὸ τινῶν ἐτῶν κατώρθεσε διὰ τῆς ἐπιχειρηματικότητός του ν' ἀποκλείσῃ σχεδὸν ἐντελῶς

ἀπὸ τῶν ἑλληνικῶν ἀγορῶν πᾶν ἄλλο εἶδος τυπογραφικοῦ χάρτου διὰ τὰς ἐφημερίδας.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον ἐπέβαλλεν εἰς τὴν «Κυριατικὴν» ν' ἀφιέρωσιν ὀλίγον χῶρον εἰς τὸ ὄνομά του εἶναι ἡ προτομὴ του, ἔργον ἑλληνοῦ καλλιτέχνου. Ὁ θάνατος τοῦ Χένριξεν, συμβῆς πρὸ ἔτους περίπου, ἐπένευσε εἰς τὸν ἐνταῦθα ἀνταποκριτὴν του κ. Ἄριστ. Τσάκωναν τὴν εὐτυχῆ ἰδέαν νὰ παραγγεῖλῃ τὴν προτομὴν αὐτοῦ εἰς ἑλληνα καλλιτέχνην, τὸν κ. Θωμόπουλον. Ἡ προτομὴ αὕτη, τῆς ὁποίας εἰκόνα παραθέτομεν ἄνωτέρω, ἐκ πεντελησίου μαρμάρου, τελειώθησα ἤδη, ἐστάλη εἰς Κοπενάγην πρὸς τὴν χεῖρα Χένριξεν καὶ ὁ νεκρὸς ἀλλ' εὐελπὶς ἑλληνοῦ καλλιτέχνης δύναται νὰ ὑπερηφανεύεται ὅτι τὸ ἔργον του δὲν ἔχει νὰ ἐντραπῆ διὰ τὴν προέλευσίν του εἰς τὴν πατρίδα τοῦ μεγάλου Τοροῦάλδου ὅπου μέλλει νὰ πολιτογραφηθῇ.

Ἐπὶ τὴν ἔκδοσιν ταύτην ἡ «Κυριακάτικη» ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ ἀπαράτηρητον τὸ γεγονός.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΚΗΛΙΔΕΣ ΙΔΡΩΤΟΣ

Δὲν γίνεται ἀηδέστερον πρᾶγμα εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἀπὸ τὴν θέαν τῶν μελανωπῶν ἐκείνων κηλίδων, αἵτινες ἀναφαίνονται ὑπὸ τὰς μασχάλας, ἀλλοιοῦσαι τὸ χρῶμα τοῦ ὑφάσματος. Αἱ κηλίδες αὗται ἐξαφανίζονται, ἐὰν πλυθῶσιν μετὰ διαλύσιν ἁλατος κασσιτέρου ἐν ὕδατι. Ἡ πλύσις καλὸν νὰ γίνετα διὰ μικροῦ πιπέλλου εἰς τρόπον ὥστε ἡ διάλυσις νὰ μὴν ὑπερβαίνῃ τὰ ὅρια τῆς κηλίδος.

ΕΝ ΕΞΟΧῃ

Ἐὰν σὰς συμβῇ ἐν ἐξοχῇ νὰ ὀδηγηθῆς ὑπὸ ἐντόμου τὸ προχειρότερον θεραπευτικὸν μέσον εἶνε νὰ ἐφορμώσῃς ἐπὶ τοῦ δέρματος μικρὸν βῶλον χρώματος ὑγραθέντος διὰ σιέλου. Τὸ μέσον αὐτὸ προλαμβάνει τὴν φλόγωσιν.

ΝΕΦΡΙΚΟΙ ΚΩΔΙΚΟΠΟΝΟΙ

Τὰ πρόσωπα τὰ προσβαλλόμενα ὑπὸ τοιούτων πόρων, πρέπει νὰ ἔχουν προμήθειαν ἐξ ἀνθέων κυάμων, συλλεγομένων κατὰ τὴν ἐποχὴν των. Μετὰ τὴν συλλογὴν τὰ ἀνθὴ πρέπει νὰ ξηραίνωνται εἰς τὴν σκιάν καὶ νὰ φυλάσσωνται ἐπιμελῶς. Μόλις δὲ οἱ πάσχοντες αἰσθανθῶσιν τὰς πρῶτας προσβολὰς τῆς παθήσεώς των παρσκευάζουσι μετὰ μίαν φούχταν ἐκ τῶν ἀνθέων ἐκχυλίσμα. Ἐνα ποτηράκι ζεστό τοῦ ἐκχυλίσματος αὐτοῦ καταπύει τοὺς πόνους ταχύτατα.

ΠΡΟΛΗΨΙΣ ΚΟΦΩΣΕΩΣ

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι αἱ σφοδραὶ ἐκρήξεις εἶναι δυνατὸν νὰ προκαλέσων τὴν διάρρηξιν τῆς μεμβράνης τοῦ ἀκουστικοῦ τυμπάνου, οἱ δὲ στρατιωτικοὶ ἰατροὶ συχνάκις πα.ετήρησαν τὸ γεγονός αὐτὸ ἐπερχόμενον εἰς τοὺς πυροβολητάς.

Αἱ ἐσχάτως ὁμοῦ γινόμεναι παρατηρήσεις ἐν Γερμανίᾳ ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ ἰατροῦ Μύλλερ ἀποδεικνύουσιν ὅτι τὸ πάθημα αὐτὸ εἶναι συνηθέστερον ἄφ' ὅτι ὑπετίθετο μέχρι τοῦδε.

Ὁ Μύλλερ, ἐξετάσας μετὰ προσοχῆς κατὰ γενόμενα γυμνάσια τοῦ Πυροβολικοῦ τὰ ὄτα τῶν πυροβολητῶν ἐνός ὀλοκλήρου λόχου, παρετήρησεν, ὅτι μόλις εἰς τὸ ἐν τρίτον τῶν ἀνδρῶν τὰ ἀκουστικὰ τύμπανα εὐρίσκοντο εἰς φωσιολογικὴν κατάστασιν.

Καὶ συμπεραίνει ὁ Γερμανὸς ἰατρός, ὅτι καλὸν εἶναι νὰ κλείεται πάντοτε εἰς τοιαύτας περιστάσεις τὸ ἐξωτερικὸν οὖς διὰ τεμαχίου βάμβακος. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ συμβουλή ἀφορᾷ ὄχι μόνον τοὺς πυροβολητάς ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀπωσδήποτε παρισταμένους εἰς τοιαύτας ἐκρήξεις.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΥΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις τῶν ἐν τῷ προηγούμενῳ φύλλῳ αἰνιγμάτων εἶναι αἱ ἐξῆς.

Τοῦ 1ου — Ψευδὴς ἀνήρ ὁ ἀχάριστος (Ψεῦ (δὶς) ἄν' ἠρῶ ἄχαριστος) Τοῦ 2ου — Νά ὀπλιν (Ναῦ (ς) πλοῖον) Τοῦ 3ου — Πενάπεννα ἡ πενία — πέννα.

Τὰς λύσεις ταύτας ἔστειλαν οἱ: Κλωνος δῶα Καρδεῖα, ἀδικημένη λύτρια Λαυρίου (νομίζω ὅτι δὲν ἔχετε δίκαιον νὰ παραπονήσῃς δι' αὐτὴν), Τ. Πλατανίτης (δὲν θὰ ἐλήφθη, φαίνεται), Ἰέρας τῆς ὠραιότητος, Ερημίτης τοῦ Γκερλῆ (θὰ δημοσιεύσωμεν καὶ πάλιν ὅταν δοθῇ κατάλληλος εὐκαιρία), Πηλεὺς (δὲν ἐλήφθησαν, φαίνεται), Κ. Ταγκαλάκης, καλαματιανὴ φίλη τῆς Κυριακάτικης, Στ. Σταματίου (μετὰ τὴν ἀράδα του) ἄ τὸν, Ἄ. Δανιά, (Ἄς ἔλθῃ καλλίτερον ἄνθρωπος ἢ τὸ γραφεῖόν μας νὰ τὸ ζητήσῃ, διότι αἱ ἀπώλειαι τοιούτου εἶδους ἀντικειμένων κατὰ τὴν ἀποστολὴν δὲν εἶναι πολὺ σπάνιαι), Νάρκισσος (διότι εἶναι πολὺ στρεφνός), ἐρωτευμένη Παπαδοπούλα, Ἐ. Χαραλάμπης, Μavros Georges (Ἀκατάλληλον Ἄφου γράφετε γαλλιστὶ τὸ ὄνομά σας, μάθετε τοὺλάχιτον νὰ τὸ ὀρθογράφετε), Ἄναστ. Μερκάτης, ὁ Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου, Θανατούλας Μαραμένο, Μενεζές (ναί, ἀργότερα), ὁ Νίκος τῆς ἰφιγενείας (ναί, ὅταν εἶναι καλὰ), Σικυῶνος Ἄρατος, Β. Γιαννακόπουλος, Γλυκεῖα ἑλπίς, Ἐλπιδοφόρος, Μαρκήσιο Οὐδέλ, ὁ Γάλλος μετὰ τὰ παγωνάκια του, Μυριανθούσης, Λίγυπτι Βασιλόπου (ναί), Σκλεὰ Μαρία, Μαντεῖον Λεβαδείας (προηγούνται ἄλλα), Μ. Μανουσάκης, Ἰππότης Γουλιέλμος (ταχυδρομικῶς), ὁ Νάνος καὶ ἡ Νίτσα (ὁ κληρὸς παῖσι), Δ. Ἀνδρικόπουλος, Καυμίνη κτλ. Ἄπτε Ὀμπλέλ, Χρ. Ἄρσενίου, Ἀνανεωθεῖς ἔρω, Ἀλησμόνητος Μάρτιος, Μικρὸς Ἰππότης, Πικουῖλος Ἀλλιαγας, Λίγυματογοι, μυλῆς (πολὺ δασκαλικόν), Πάνος, Παπούτσια μετὰ λαλέδες, Ἀθηναῖος, Ἄλογος τοῦ ἰεώρη (ἐκάματε πολλὰ ὄρα νὰ εὐρετε τὸ ψευδώνυμον;), Ποιήτρια Σύρου, Μῆλον τῆς ἔριδος, Βαρῶνος Μυγχαίου, Δ. Χιρβάτης, Ἀίφωτάκος, Κουτσοδιάολος, Ἀσπρορροχοῦ Στοῦς Μελέ, Σωτηρία Καρδεῖσα, Νώντας Γεροφαλάκος, Ἄραπάδες, Πειραχτήριον.

Τὰ δῶρα λαμβάνουν ἐκ μὲν τῶν Ἀθηνῶν ὁ Γάλλος μετὰ τὰ παγωνάκια του (Κύριος Πιρόεδρος) ἐκ δὲ τῶν ἐπαρχιῶν ἡ Ἐρωτευμένη Παπαδοπούλα (Δύο Καρδεῖαι).

Σήμερον προτείνονται πρὸς λύσιν τὰ ἐξῆς:

1ου) Ἄν εἰς ἓνα γράμμα, Κράτους κάτοικον [ἓνα προσθέσῃς Παρευθὺς καὶ ἐν τῷ ἄρα ποτομον θ' ἀποτελέσῃς

2ου) Στῶν ἀοιτημῶν τὴν στήλην Τὸ ἡμιού μου εὐρίσκεικ Καὶ τ' ἄλλο ἡμιού μου Στὰ μέλη σου ἐπίσης. Τὸ ὄλον μου εὐρίσκεικ Στὰ βάθη τῆς θαλάσσης. Ἄλλοιμονον ἀπὸ ἐμέ, Ἄν μ' εὐρῆς καὶ μετὰ πιάσης.

3ου) Ἄπὸ νερὸ δὲν γίνομαι καὶ ὁμοῦ κυματίζω Δὲν εἶμαι τίποτε σχεδὸν καὶ ὁμοῦ τί ἀζίζω!

Μὲ ἀτενίζεις εὐελπὶς μ' ἐνθουσιῶδες ὄμμα Καὶ ἀψηφᾷς χάριν ἐμοῦ καὶ τὴν ζωὴν ἀκόμα

Δῶρα θὰ δοθῶν διὰ κλήρου βιβλία, ἐν δὲ τὸς λύτας τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐν δὲ τὸς λύτας τῶν ἐπαρχιῶν. Τῆς κληρώσεως μετέχουν οἱ στέλλοντες τοὺλάχιστον δύο ἐκ τῶν λύσεων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ «ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗΣ»

Ν. Χ.—Πολὺ βεβαίως, Σ. Τ. Θὰ δημοσιεῖσθῃ πιθανῶς ἀργότερον. Ἰ. Π. Κ Τρίπολις—Δὲν τὴν ἠκούσατε, φαίνεται, κατὰ τὴν λύσιν. Ἄδ. Ν. Ἀάρισσα ν.—Ἀκατάλληλον. Οἱ ἠρώεις σας εἶναι ἀνάγκη νὰ λέγονται Ἐδουάρδος καὶ Ἐρριέτα;

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΕΦΗΜΕΙΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα Λεπ. 10

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐσωτερικοῦ Ἐτησίᾳ δρ. 5. — Ἐξάμηνος δρ. 3 Ἐξωτερικοῦ » φρ. 8 — » φρ. 4